

Kdo jmenovitě soutěží v říjnovém kole Folkových stupňů, jak si vede a komu můžete dát hlas se dozvíte na [webu Countryradia](#). Já dnes představím pouze dvojici soutěžících, protože další dva nováčci jsou sólisté a ty si schovávám do samostatného článku.

Do rádia dorazilo CD

Otisky

skupiny

Bordo

. Folk – až soft – rocková kapela, libující si v delších stopážích a volnějším tempem. Příjemně se to poslouchá, je to takové retro – návrat do, řekněme, osmdesátých let. Muzikanti jsou sešraní, v rámci počtu členů jsou i bohaté aranže, texty trochu trpí mírnou rockovou pompézností, která směřuje i ke kliše. Ale vše v mezích i možnostech žánru, takže žádné překvapení se nekoná – negativní, ani pozitivní. Nejpřesvědčivější a současně mnohohrstevná je skladba

Mosty

, která také soutěží. Nad průměr vykukuje i

Plocha

a

Andělé

.{desky 1515}

Druhým soutěžícím je čtveřice muzikantů, za kterou stojí kytarista

Petr Feikl

, deska, ze které je soutěžní písnička, se jmenuje

Kon-Tiki

. Dá se říci, že Feikl má šťastnou ruku na spolupracující muzikanty – k houslistce

Markétě Kočí

, se kterou natočil předchozí desku přibral pro tentokrát ještě baskytaristu

Vládu Žáka

a baskytaristu mandolinistu

Petra Pazderského

. Tím dostaly písničky švih a spád a jistý bluegrassový nádech. Současně si ale Petr Feikl ponechal prostor i pro komornější výpovědi jen s kytarou nebo s kytarou a houslemi. Kytarově je Petr Feikl nezpochybnitelný, díky aranžím nyní našel svou polohu i pěvecky, přesto však právě zpěv, respektive různé polohy pro různá témata jsou stále ještě námětem k precizování. Právě tak je frázování někdy moc podřízeno snaze neměnit text ani hudbu a spasovat je přesto k sobě. Výrazově je tak deska pestrá, a to i z hlediska textů – najdeme mírně prvoplánové žertíky (

Cherokeeho, toho znám

nebo

Alicante, Alicante

, která dostává v dnešních dnech, plných Katalánska, i nový mírně ironický nádech), ale i svižná vyznání s nadhledem (

Líza

, tato skladba i soutěží,

Pro Ornellu Muti

nebo

Otužilecká

). Nechybí na druhou stranu sice upřímná, leč trošku afektovaná vyznání:

Konečně zvolna ruku mi dej

nebo

Sny o tobě

. Celkově lépe zní kapela v rychlejších skladbách, zejména v předehrách k pomalejším skladbám dává Petr Feigl sobě i ostatním muzikantům možná až nadbytečný prostor pro sebedředvení se a následně se příliš nesoustředí na vokály (

Vysoko nad krajinou

). Pro ty, kteří sledují žánr déle, jedna rada na závěr – nepřístupujme k albu pod dojmem třeba i soutěžních vystoupení hlavního protagonisty na pražských kolech Porty v minulosti.{desky 1513}